

Ældste Steven E. Snow
De Halvfjerds' Præsidium

Håb

Vores håb om forsoningen giver os kraft gennem det evige perspektiv.

Vores familie voksede op i det sydlige Utahs højtliggende ørkenland. Det regner sjældent, og der er store forhåbninger om, at der vil være fugtighed nok til sommerens hede. Dengang som nu håbede vi på regn, bad vi om regn, og i hårde tider fastede vi for regn.

Det fortælles, at en bedstefar gik en tur rundt i byen med sit femårige barnebarn. De endte i en lille købmandsforretning på hovedgaden, hvor de stoppede og fik en kold sodavand. En bil fra en anden stat holdt ind til siden, og føreren nærmede sig den gamle i gårde. Den fremmede pegede på en lille sky på himlen og spurgte: »Tror du, det bliver regnvejr?«

»Det håber jeg meget,« svarede den gamle mand, »om ikke for min skyld, så for drengens. Jeg har set regn.«

Håb er en følelse, som beriger vores liv i hverdagen. Det defineres som »følelsen af, at ... begivenheder falder ud til det bedste«. Når vi udøver håb, »ses fremad med et ønske og fornuftig tillid« (dictionary.reference.com/browse/hope). Som sådan bringer håb en vis beroligende indflydelse ind i vores tilværelse, når vi fortrøstningsfuldt ser frem mod fremtidige begivenheder.

Sommetider håber vi på noget, som vi har lidt eller ingen kontrol over.

Vi håber på godt vejr. Vi håber på et tidligt forår. Vi håber på, at vores yndlingshold vinder VM, Super Bowl eller mesterskabet i baseball.

Sådanne håb gør vores tilværelse interessant og kan ofte føre til usædvanlig og endda overtroisk opførsel. Fx er min svigerfar en kæmpe sportsfan, men han er overbevist om, at hvis han *ikke* ser sit yndlingshold i basketball på fjernsynet, har de en bedre chance for at vinde. Da jeg var 12 år gammel, insisterede jeg på at have det samme par uvaskede sokker på til hver kamp på lilleputholdet i baseball i håb om at vinde. Min mor fik mig til at opbevare dem uden for på bagterrassen.

Andre gange kan vore håb føre til drømme, som kan inspirere os og få os til at handle. Hvis vi har håb om at blive bedre i skolen, kan det håb blive til virkelighed ved flittigt at læse og yde ofre. Hvis vi har håb om at spille på et vinderhold, kan det håb føre til vedvarende træning, pligtopfyldenhed, samarbejde og til sidst succes.

Roger Bannister var en lægestuderende i England med et ambitiøst håb. Han ønskede at være det første menneske, der kunne løbe 1 mile (1609 m) på under fire minutter. I det meste af den første del af det 20. århundrede havde sportsentusiaster

spændt ventet på den dag, hvor man kom under de fire minutter. Gennem årene var mange fremragende løbere kommet tæt på, men ikke under de fire minutter. Bannister kastede sig ud i et ambitiøst træningsprogram i håb om at nå sit mål med at sætte en ny verdensrekord. Visse mennesker i sportsverdenen var begyndt at tvivle på, hvorvidt man overhovedet kunne komme under de fire minutter. Formodede eksperter havde endda fremsat den hypotese, at menneskets krop fysiologisk var ude af stand til at løbe med en sådan hastighed over så lang en strækning. En skyet dag den 6. maj 1954 blev Roger Bannisters store håb til virkelighed! Han krydsede mållinjen i tiden 3.59.4 og satte ny verdensrekord. Hans håb om at komme under de fire minutter var en drøm, som blev opnået ved træning, hårdt arbejde og opofrelse.

Håb kan inspirere til drømme og anspore os til at realisere de drømme. Håb alene gør imidlertid ikke, at vi når målet. Mange ærefulde håb er forblevet uopfyldte, forlist på klipperevet af gode hensigter og dovenskab.

Som forældre drejer vore inderligste håb sig om vore børn. Vi håber, de vokser op og vil leve en ansvarlig og retskaffen tilværelse. Sådanne håb kan let blive knust, hvis vi ikke foregår med et godt eksempel. Håb alene betyder ikke, at vore børn udvikler retskaffenhed. Vi må tilbringe tid sammen med dem til familieaften og værdifulde familieaktiviteter. Vi må lære dem at bede. Vi må læse sammen med dem i skrifterne og undervise dem i vigtige principper i evangeliet. Kun da er det muligt, at vore inderste håb bliver til virkelighed.

Vi bør aldrig lade håb fortrænges af fortvivlelse. Apostlen Paulus skrev, at vi »skal pløje med håb« (1 Kor 9:10). At håbe beriger vores tilværelse og får os til at se frem mod fremtiden.

Hvad enten vi pløjer marker, som skal tilplantes, eller pløjer os gennem livet, er det bydende nødvendigt, at vi som sidste dages hellige har håb.

I Jesu Kristi evangelium er håb ønsket fra hans tilhængere om at opnå evig frelse gennem Frelserens forsoning.

Det er i sandhed det håb, vi alle må have. Det er det, der adskiller os fra resten af verden. Peter formanede de tidlige Kristi tilhængere: »Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har« (1 Pet 3:15).

Vores håb om forsoningen giver os kraft gennem det evige perspektiv. Et sådant perspektiv giver os mulighed for at se ud over nuet og videre til evighedernes løfter. Vi behøver ikke blive fanget i de snævre grænser for samfundets skiftende forventninger. Vi kan frit se frem til celestial herlighed, beseglet til vores familie og kære.

I evangeliet er håb næsten altid knyttet til tro og næstekærlighed. Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »Håb er det ene ben på en trebenet skammel sammen med tro og kærlighed. Disse tre stabiliserer vores liv, uanset hvor svære eller store vanskeligheder vi på det tidspunkt måtte

støde på« (»Håbets uendelige kraft«, *Liahona*, nov. 2008, s. 21).

I det sidste kapitel i Mormons Bog skrev Moroni:

»Derfor må der være tro; og hvis der må være tro, må der også være håb; og hvis der må være håb, må der også være næstekærlighed.

Og medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige; ej heller kan I blive frelst i Guds rige, hvis I ikke har tro; ej heller kan I, hvis I intet håb har« (Moro 10:20-21).

Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Tro har sin rod i Jesus Kristus. *Håb* koncentrerer sig om forsoningen. *Næstekærlighed* kommer til udtryk i »Kristi rene kærlighed«. Disse tre egenskaber griber ind i hinanden ligesom fibrene i et kabel og kan ikke altid præcist skelnes fra hinanden. Sammen bliver de vores tøjlr til det celestiale rige« (»A More Excellent Hope«, *Ensign*, feb. 1997, s. 61).

Da Nefi profeterede om Jesus Kristus i slutningen af sin optegnelse, skrev han: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker« (2 Ne 31:20).

Dette »fuldkomne klare håb«, som Nefi taler om, er håbet i forbindelse med forsoningen, en evig frelse som er gjort mulig ved vor Frelseres offer. Dette håb har gennem tiderne ledt mænd og kvinder til at udføre bemærkelsesværdige ting. De fordums apostle drog omkring på jorden og vidnede om ham og gav til sidst deres liv i hans tjeneste.

I denne uddeling forlod mange tidlige kirkemedlemmer deres hjem med hjertet fuld af håb og tro, mens de begav sig af sted mod vest over de store sletter til Salt Lake-dalen.

I 1851 sluttede Mary Murray Murdoch sig til Kirken i Skotland som enke i en alder af 67 år. En lille kvinde på 1,40 og godt 40 kg, som havde født 8 børn, hvoraf seks blev voksne. På grund af højden kaldte hendes børn og børnebørn hende kærligt »lille Bedste«.

Hendes søn John Murdoch og hans hustru tilsluttede sig også Kirken og rejste til Utah i 1852 med deres to små børn. Trods de vanskelige tider for familien sendte John fire år senere sin mor de nødvendige midler, så hun kunne tilslutte sig familien i Salt Lake City. Med et håb, der var meget større end Marys egen højde, begyndte hun

den besværlige rejse mod vest til Utah som 73-årig.

Efter en sikker overfart over Atlanten tilsluttede hun sig til sidst det skæbnesvangre Martins håndkærrekompagni. Den 28. juli begyndte disse håndkærreponierer rejsen mod vest. Dette kompagnis lidelser er velkendte. Af de 576 medlemmer i kompagniet døde næsten en fjerdedel, før de nåede Utah. Flere ville være omkommet, hvis ikke det havde været for den redningsindsats, som præsident Brigham Young organiserede, hvor han sendte vogne og forsyninger ud for at finde de hellige, der var strandet i sneen.

Mary Murdoch døde den 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her overmandede rejsens udmattelse, kulde og trængsler hende. Hendes skrøbelige legeme gav ganske enkelt efter for de fysiske trængsler, som de hellige mødte. Da hun lå og klyngede sig til livet, gik hendes tanker til familien i Utah. Denne trofaste pionerkvindes sidste ord var: »Fortæl John, at jeg døde med ansigtet vendt mod Zion« (se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94-97, 103, 112-113, 115).

Mary Murray Murdoch er et eksempel på håbet og troen hos mange af de tidlige pionerer, som foretog den modige rejse mod vest. Nutidens åndelige rejser kræver ikke mindre håb eller tro end pionerernes. Vore udfordringer kan være anderledes, men kampene er lige så hårde.

Det er min bøn, at vore håb fører til opfyldelsen af vore retfærdige drømme. Jeg beder især for, at vores håb ved forsoningen vil styrke vores tro og kærlighed og give os et evigt perspektiv på vores fremtid. At vi alle må have dette fuldkomne klare håb er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Det Aronske Præstedømmes hellige nøgler

Herren ønsker, at enhver aronsk præstedømmebærer indbyder alle til at komme til Kristus – begyndende med sin egen familie.

En af mine sønner besluttede som 12-årig at opdrætte kaniner. Vi byggede bure og fik én stor han- og to hunkaniner af en nabo. Jeg anede ikke, hvad jeg gik ind til. På meget kort tid myldrede det med kaniner i vores skur. Nu, hvor min søn er voksen, må jeg indrømme, at jeg er forbløffet over, hvordan de blev holdt i ave – en nabos hund kom af og til ind i skuret og tyndede ud i flokken.

Men mit hjerte blev rørt, da jeg så min søn og hans brødre våge over og beskytte disse kaniner. Og nu er de som ægtemænd og fædre værdige præstedømmebærere, som elsker, styrker og våger over deres egen familie.

Jeg har lige så kærlige følelser, når jeg iagttager jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme, når I våger over, støtter og styrker dem omkring jer, herunder jeres familie og medlemmer af jeres kворum, og mange andre. Hvor jeg dog elsker jer.

For nylig overværede jeg en 13-årig ung mand blive indsat som diakonernes kворumspræsident. Bagefter gav

biskoppen ham hånden og tiltalte ham som »præsident« og forklarede kворumsmedlemmerne, at han »tiltalte ham som præsident for at understrege helligheden ved denne kaldelse. Diakonernes kворumspræsident er et ud af kun fire mennesker i menigheden, der bærer nøgler til at præsidere. Med de nøgler leder han sammen med sine rådgivere kворummet under Herrens inspiration.« Denne biskop forstod præsidentskabets magt under ledelse af en præsident, som bærer og udøver hellige nøgler (se L&P 124:142-143).

Senere spurgte jeg denne unge mand, om han var klar til at præsidere over dette store kворum. Han svarede: »Jeg er nervøs. Jeg ved ikke, hvad diakonernes kворumspræsident gør. Kan du fortælle mig det?«

Jeg fortalte ham, at han havde et fremragende biskopråd og vejledere, som ville hjælpe ham med at blive en dygtig og stærk præstedømmeleder. Jeg vidste, at de ville respektere de hellige nøgler til at præsidere, som han bar.